

ment, dette Forslag, der, naar det om kort Tid foreligger som Lov, forsynet med Kongens Underskrift, er det officielle Udtryk for, at største Delen af vore sønderjydske Landsmænd nu vender tilbage efter 55 Aars Udlændighed.

Vi vender os først i dyb Taknemmelighed mod de allierede og associerede Magter, hvis Sejr har muliggjort Oprensning for saa megen begaaet Uret, og hvis Sejr og Retsind overfor os det ene skyldes, at den mod Danmark i 1864 begaaede Uret, der siden har hvilet som et Tryk over det danske Folk baade Nord og Syd for Kongaaen, i stort Omfang er blevet hævet. Vi har i den senere Tid gentagne Gange overfor Repræsentanter for den franske og engelske Krigsmagt haft Lejlighed til at lægge disse Følelser af Taknemmelighed for Dagen, og sikkert er dette gjort paa en saadan Maade, at det er blevet klart for alle, at Landets Taknemmelighed overfor de sejrende Magter, der ogsaa havde Forstaaelsen af, at Danmark led under en gammel Uret, der ikke kunde lades upaaagtet, er baade stor og dyb.

Vor varmeste Velkomsthilsen retter vi til vore tilbagevendende Landsmænd. Vi mindes den lange og sejre Kamp, som de i de mange Aar har maattet føre, og vi mindes den Trofasthed og ubøjelige Haardnakkethed, hvormed de har ført Kampen mod en Overmagt saa stor, at Kampen ofte har syntes mange haabløs. Vi mindes de Førere, som i den forløbne Tid har ledet dem med Omhu, med Klogskab og med Fremsynethed. Vi mindes navnlig dem, hvem det ikke er blevet forundt at se Opfyldelsen af deres Længsler og deres Kamps Maal. Jeg tænker paa Krüger, paa Angelboen Gustav Johannsen, paa Redaktør Jensen. Den sidste døde paa Slagfeltet, saa godt som nogen Soldat, udtøret og udslidt af Opholdet i de tyske Fængsler. Jeg tænker paa vore egne fra 1864, der kæmpede den korte og haabløse, men hæderfulde Kamp mod Overmagten. Jeg tænker paa de 6000 Mand, der ogsaa blev omtalt her før i Dag, som bar den tungeste Lod; man kan lægge paa et Menneske: at de har maattet ofre Livet for en Sag, som ikke blot ikke var deres, men hvis Sejr vilde betyde deres eget Nederlag, jeg tænker paa alle dem, hvis Ben ligger spredte paa snart sagt alle Europas Valpladser. Alle disse Mænd, som er gaaet forud og har kæmpet denne Kamp, bør vi i dette Øjeblik, da vi staar overfor Genforeningen, mindes og mindes dem med en dyb og varig Taknemmelighed; en Taknemmelig-

hed, som aldrig bør udslettes af det danske Folks Hjerter.

Det er blevet sagt i Dag fra denne Talerstol, at den Dag nu er nær, da vi staar overfor den endelige og fuldstændige Opfyldelse af vort store og nationale Haab. De Folk, der har kæmpet i Sønderjylland, de, som jeg nævnte før, vilde neppe have brugt det Udtryk. Hvad er endeligt og hvad er fuldstændigt? Et kort Spand af Tid kan man se frem, men nogen endelig Fastlæggelse af noget for Tid og Evighed kan ikke tænkes. Vort nationale Haab rækker videre. Vi deler de Følelser, som her af alle er givet Udtryk for overfor de Landsmænd i 2den Zone, som nu ikke kan fejre Genforeningsdagen, som føler sig lukkede ude. Vi ser en stor national Opgave i Fremtiden, og kan den løses i Fred og Forstaaelse med vore tusindaarige Fjender, saa hilser jeg en saadan Løsning velkommen. Sporene har hidtil ikke vist denne Vej. Vi har en stor national Opgave i den Del af Sønderjylland, som, naar dette Forslag bliver til Lov, er en Del af Danmark, vi har en stor national Opgave blandt de Landsmænd, som selv efter denne Lovs Vedtagelse ikke bliver danske Statsborgere. Det er at haabe, at denne Opgaves Løsning maa paatrænge sig det danske Folk. Jeg kan ikke se bort fra, at Sønderjyderne i de 55 Aar i alt for høj Grad har kæmpet deres Kamp alene. I Virkeligheden er det Sønderjyderne, der har opretholdt den nationale Følelse. Det er paa denne Surdejg, vi saa smaat har levet herhjemme. Sønderjyderne har ført Kampen med Energi og med et velsignet og aldrig svigtende Humør. Jeg haaber, at den nationale Følelse, som har gennemsyret Sønderjyderne i disse mange Aar, maa gennemsyre hele Nationen, saa at den maa forstaa at tage op den store nationale Opgave, som ligger for, om paa nogen Maade muligt i Fred og Forstaaelse, men i alt Fald saaledes, at denne Opgave tages op, at man ikke lader den ligge. Om der kan være Risiko forbundet dermed, faar være, det er i alt Fald en Pligt for den Nation, der vil sin egen Selvhævdelse, at den ikke lader en Opgave af denne Art ligge, og det skulde glæde mig, om Nationen samlet kunde optræde her for Røgtelsen af sine dybeste nationale Interesser. Vi hilser dette Lovforslag med Glæde, ikke fordi det er den fuldstændige Opfyldelse af vort store nationale Haab, men fordi det er det første Skridt fremad, som det er forundt Danmark i Aarhundreder at gøre. Vi hilser dette Lovforslag i det Haab, at det maa